

→ *Hart Crane*

Felejtés

A felejtés olyan, akár a dal,
 Mely ritmustól s mértéktől szabadultan bolyong.
 A felejtés olyan, akár egy madár nyugodt szárnya,
 kitért és mozdulatlan —
 Ahogy a szél hátán siklik fáradhatatlanul.

A felejtés éjszakai eső,
 Vagy öreg, erdei ház — vagy kisgyerek.
 A felejtés fehér — mint a villámsújtott fa,
 A szibillát próféciára kábitja,
 Vagy Isteneket temet.

Sok felejtést tudok visszaidézni.

Kinyilatkoztatások

Nyugtalan tej-vér igyekeznek a föld
 Vénáiban csendben, hogy elmetssze a zöld
 Lomb kötelékét... Egy hirtelen rezzenés a gyökereken
 Végigfut a fénytől, mely érzi, mi lesz — s beleremeg
 Mintha moly szállt volna rá — napunk végzete...
 A mező fölött hullámszik egy galamb röpte halkán...
 Míg mellettem nyög, zihál vajúzó kedvesem...
 Majd az üvöltések, ahogy a kiáradó káosz átszakad...
 Csend! hallani fogják mindezt, mielőtt eljön a virradat.

Pillanat-fúga

A szifilisz, ki ibolyát árul nyugodtan
 és százszorszépet
 A metrónál az újságos mellett, tudja,
 hogy a jácintok

Ezen az áprilisi reggelen mily sietve
 kínálkoznak
 Friss csokrokba válogatva —
 Hát nyújtja is
 Mindegyik vásárló felé
 (mint a mennyben talán),

Szemei —
 akár üveglapnak csapódó mankók,
 Hirtelen fordulnak le s némán (aprót kutatva
 a liliomokhoz),
 A rózsákon túlra hova hús nem juthat el.

Medúza

„Hullj velem
 A fagyos csillagokon át:
 Hullj velem
 A tomboló fényen át —
 Süllyedj
 Oda, hol nincs több dal
 S ősz haja száll csak az öreg szeleknek.

Jöjj
 Utánam a teljességbe,
 A szédítő káoszba, gyere —
 Fürtjeim izzó, örök
 Káoszába!

Lásd meg szeretőd —
 A követ!”

(*Krusovszky Dénes fordításai*)